

Divadelní představení „Návštěva z pravěku“

Michaela Vidláková,
foto z divadelní premiéry: **Matouš Bičák**

O akcích Přírodní školy píše ráda a většinou v superlativech. Dnes lituji, že čeština nemá super – superlativ! Večerní představení „Návštěva z pravěku“, které jsem viděla v prvním jarním dni letošního roku v Salesiánském divadle, by si to skutečně zasloužilo.

„Návštěva z pravěku“ je název románu, který napsal Petr Ginz ve svých 13 letech (!) vědomě ve stylu jím obdivovaného autora Julesa Vernea. Cituji jen závěrečná slova, kterými Petr svou knížku (vydalo Nakladatelství Franze Kafky v Praze, 2007) zakončil:

„... Tak bylo Belgické Kongo zbaveno trýznitelů a svět osvobozen od domněle praehistorické obludy. Ovšem, jak dlužno dodat, nevyskytne-li se na povrchu naší země nová nestvůra, horší této, která ovládána zlou vůlí a opatřena nejmodernějšími technickými prostředky bude sužovati lidstvo hrozným způsobem...“

Tohle napsal 13letý kluk v roce 1941! Kde se v něm vzala tahle strašně pravdivá prorocká slova?

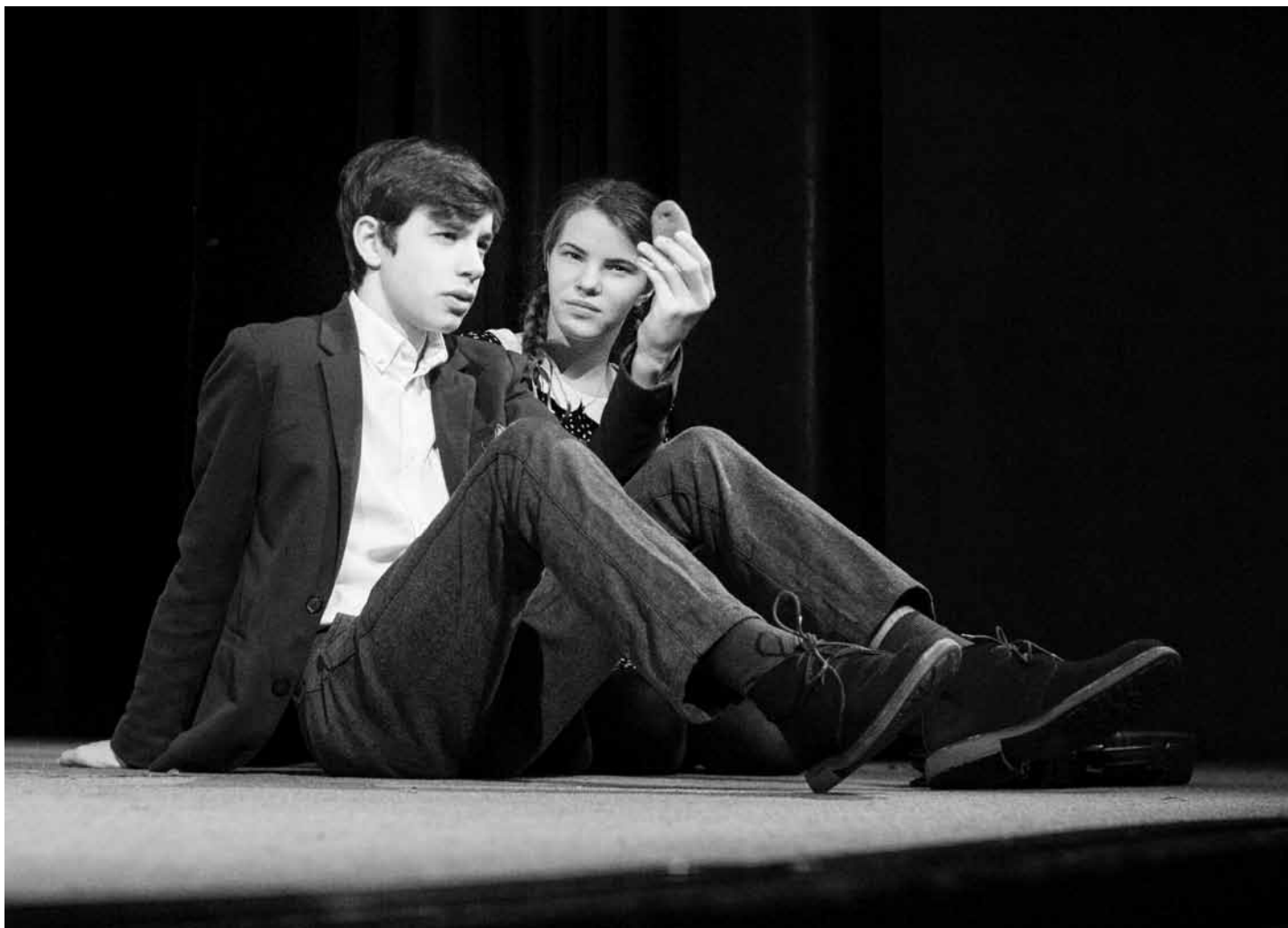
Jméno Petra Ginze je vcelku dost známé – jako zakladatele a redaktora terezínského časopisu Vedem, také díky jeho kresbě Měsíční krajina, která

obletěla svět s izraelským kosmonautem Ilanem Ramonem, i díky jeho Deníku, který uveřejnila jeho sestra Chava Pressburger. Psali jsme o něm víckrát v TI, např. o dlouhodobém projektu Přírodní školy s názvem Terezínská štafeta, je také hrdinou knížky „Princ se žlutou hvězdou“, jejímž autorem je František Tichý, skvělý ředitel Přírodní školy. Hru nazvanou „Návštěva z pravěku“ také stvořil

Petr Ginz

František Tichý právě propojením Petrova románu se skutečným a bohužel tak krátkým životem tohoto nesmírně nadaného chlapce. Jaké obrovské nadání tu bylo zmařeno, jaká osobnost z něj mohla vyrůst!

Neumím vyjádřit, jak silně mě hra zasáhla – to si člověk jakoby autenticky a zcela zblízka uvědomil hloubku Petrových myšlenek, jejich nesmírnou lidskost, angažovanost, citlivost, schopnost empatie a já nevím co ještě... Scény z knihy, v nichž se projevoval soucit se zotročovanými a týranými domorodci, lidská soudržnost bez ohledu na původ, strach z neznámé a nebezpečné obludy, i statečný boj proti ní i proti utlačovatelům, se prolínaly se scénami chvil v Petrově rodině a s životem v chlapeckém domově v Terezíně. A když pak chlapci odcházeli z terezínského „heimu“ do transportu na východ, bylo mi v tu chvíli, jako by opravdu odcházeli na smrt.

Je neuvěřitelné, jak se Františkovi Tichému podařilo obě témata tak nenásilně propojit. Studenti gymnázia

Kresba Petra Ginze

hráli jako skuteční „profici“, velice přesvědčivě, bez chybičky, bez zaváhání, spontánně, jako by to prožívali doopravdy. K tomu zaznívala sugestivní hudba, rovněž v provedení studentů a pedagogů. Scéna jednoduchá, dvě velká prostěradla buď otvírala scénu pro novodobé děje, nebo jako ze zadu vržené stíny rostlin navozovala představu africké přírody z knihy. Kostýmy také jednoduché, přesto přesně charakterizovaly postavy hry.

Na úvod večera pan ředitel poděkoval sponzorům a uvítal hosty, přitom velmi srdečně pozdravil nás tři pamětníky – Doris Grozdanovičovou, mne a Tomana Broda. Také po skončení představení při upřímném a zasluženém potlesku, když se herci přišli již po několikáté uklonit nadšenému publiku, pozval nás tři František Tichý nahoru k hercům a děkoval nám za naši práci a spolupráci. Tak jsem i já zas poděkovala jemu za tu vynikající činnost, kterou on a jeho studenti dělají pro zachování památky na lidi, jako byl Petr Ginz a všichni ostatní.